

[Esther Malling Pedersen.]

ligger, vil denne frie Meningsudveksling kunne fortsættes. Det væsentligt nye i Lovforslaget er de Bestemmelser, hvorefter det gøres muligt at komme det saakaldte Straa- mandssystem til Livs, samt Bestemmelserne om Adgang til Berigtigelse og om et Berigtigelsesnævn.

Det første: at man kommer Straa- mandssystemet til Livs, kan vi fra vor Side intet have at indvende imod under de Forhold, hvorunder vi lever nu. Men der var maaske Grund til at tænke paa nu, da dette System dømmes, at vi jo ikke har Brev paa altid at beholde de nuværende Forhold, og der har jo været Tider i vort Folks Historie, hvor Frihedens Forkæmpere, gode og dygtige Skribenter, maatte søge Ly bag Straaamænd for overhovedet at kunne faa sagt de djærve Ord, som deres Overbevisning bød dem at sige. Det var ikke udelukkende fra socialdemokratisk Side, at dette var Tilfældet. Maaske jeg i denne Forbindelse maa citere nogle Linier af en Artikel, som Redaktør Hans Jensen, Slagelse, den danske Presses Ældste, har skrevet i sit Blad „Sorø Amtstidende“.

„Det er saa let,“ skriver han, „nu at sætte sig paa den høje Hest over for de Redaktører, der for kortere eller længere Tid tog ligegyldige ansvarlige Redaktører til deres Blade. At det var nogle af den frisindede Presses bedste Skribenter, Mænd, som vil huskes, naar de retfærdige Toldere er glemt som Sneen, der faldt i Fjor, er imidlertid vist nok. Det var Journalister som Orla Lehmann, Hage, Monrad og I. A. Hansen. Havde de „fægtet med aaben Pande“, som det saa smukt hedder, var Kampen hurtig endt, nemlig med livsvarig Censur foruden rigelig Vand og Brød for hver især, saa havde Potten været ude, men om der saa var blevet Martsdage ud af det i 1848, og hvad derpaa fulgte, er et andet Spørgsmaal.“

Jeg maa maaske ogsaa i denne Forbindelse faa Lov til at nævne en Udtalelse af Hørup i en Artikel i „Politiken“ for 15. August 1886, hvori han skriver:

„Man vidste nok, hvad man gjorde i 1851. Man kom fra en Periode af skamløs Presseforfølgelse, hvor Magthavernes graadige Fingre fortrinsvis rakte efter den frie Presses vægtigste og indflydelsesrigeste Skribenter. Til Forsvar herimod gjaldt det at finde et System, der gjorde det saa vanskeligt som muligt at skære netop de Penne ud af Pressen, som det var Magthaverne om at gøre at skaffe af Vejen.“

Det var en Nødhjælp, den frie Presse dengang tyede til, og naar vi nu under bedre og friere Forhold dømmes og tager Afstand fra dette System, skal vi ikke glemme, at vi lever i en Tid, hvor den frie Presses Arbejde adskillige Steder er vanskeliggjort, ja, umuliggjort, og ingen kan vide sig sikker for, at det ikke en Dag banker paa den danske Presses Dør. Lovforslaget, saa lempeligt og uskyldigt det kan forekomme, forrykker alligevel i nogen Maade Pressens hidtilværende Arbejdsgrundlag. Vi maa blot haabe, at der aldrig skal blive Brug for det omtalte System igen.

Med Hensyn til Berigtigelser er det vist allerede inden for alle rettænkende Redaktioner for længst gjort til Praksis, at man frivillig berigtiger forkerte og misvisende Meddelelser, men det skader naturligvis ikke, at denne Praksis lovfæstes.

Selve Berigtigelsesnævnet skal jeg ikke komme ind paa, da det er et Led i Resultaterne af førte Forhandlinger. Mit Parti har intet at indvende mod det.

Med Hensyn til den juridiske Side af Sagen vil jeg dog, ligesom mit Partis Ordfører i det andet høje Ting, reservere mig, at denne staar for den højtærede Justitsministers Ansvar. Jeg nævner dette i Anledning af de Spørgsmaal, som Højesteretspræsident, Dr. jur. Troels Jørgensen forleden drog frem i en Artikel i „Berlingske Aftenavis“.

Et enkelt Spørgsmaal, som vel nok kan siges at være af mindre Betydning, vil jeg gerne have Lov til at drage frem. I § 6, Stk. 5, præciseres Redaktørens Ansvar for Artikler fra navngivne Forfatter, der er straffri, saafremt Redaktøren ved Artikkens Aflevering har Bopæl eller fast Ophold her i Riget eller dog, naar Sag anlægges eller Tiltale rejses, er under Statens dømmende Myndigheds Omraade. Man kunde tænke sig det Tilfælde, at der i en indsendt Artikel var en Hentydning, som vedkommende Redaktør, der jo ikke altid kan være kendt med alle lokale Forhold inden for sit Omraade, ikke forstod og derfor ikke reagerede over for, men som hos den paagældende Egns Befolkning, der forstaa den, kan komme til at virke saaledes, at den medfører Strafansvar. Jeg har ikke noget konkret Eksempel at anføre herpaa, men jeg mener, at saadanne Tilfælde kunde tænkes. I Bemærkningerne anføres som Begrundelse for at faa den egentlige Hjemmelsmand frem, naar det drejer sig om Erstatningssager, netop dette, at Domstolene kan tænkes at stille sig mildere over for Redaktøren ud fra den Betragtning, som jeg her har nævnt, altsaa